

[Melchior]

tale lå et væsentligt forbehold heroverfor, kunne mine udtalelser altså misforstås. Jeg håber hermed at have rettet dette, men det er klart, at et sådant eventuelt brud skal ske på totalt legal vis og selvfølgelig afhængigt af de tekniske muligheder og internationale aftaler, og det er altså et spørgsmål om senderfrekvens o. lign. Det er klart, at det kun kan foregå på denne sobre og styrede manér, og hvis dette ikke er muligt, hjælper vor tilslutning til bruddet på monopollet ikke.

Desuden er jeg mig bevidst – og det fremgik jo bl. a. af hr. Niels Helveg Petersens tale her – at man har misforstået min udtalelse om CDs syn på nyhedsformidlingen i radio og TV, men det er, som jeg allerede antydede i min tale, fordi man ikke gør sig den ulejlighed at sætte sig ind i, hvad der er sagt. Det skal jeg ikke bebrejde nogen, så længe de bare ikke udtaler sig om det, men når de udtaler sig om det, skal de gøre sig den ulejlighed at sætte sig ind i, hvad det er, der er sagt, og hvis man gennemgår de klager, af hvilke mit partis formand i forskellig kapacitet har indsendt og plæderet for ret mange, viser det sig, at de netop ikke primært går på nyhedsformidlingen, men på mangel på alsidighed i det brede udsendelsesspekter. Vi er meget store modstandere af, at man i nyhedsudsendelser putter indslag, som ikke har noget med nyhedsformidling at gøre, og vi er modstandere af, at journalisten eller interviewereren stiller ledende spørgsmål, i hvilke han også indimellem kan putte sin egen mening i selve spørgsmålet. Det bør altså være den interviewede, der kommer til orde, og ikke interviewereren. Men bortset fra disse to mindre områder er det altså ikke nyhedsformidlingen, CDs kritik af radiovirksomheden har gået på.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Det ville have været lykkeligt, hvis vi efter denne debat kunne have sagt, at nu var det konstateret, at der i folketinget er et flertal, der ønsker statsradiomonopolet brudt, et flertal, som ønsker konkurrence og initiativ på radio- og TV-området, et flertal, som mener, at radio og TV kan trives og kan fungere uden politikerstyring og uden kulturministeriel dirigerung.

Men debatten har jo vist, at der er lang, lang vej igen, før vi kommer så langt. Debat-

ten har vist, at med den sammensætning, folketinget har, findes der ikke en politisk vilje til at bryde monopollet.

Når det er sagt, vil jeg selvfølgelig også takke de ordførere – især fremskridtspartiets ordfører, den konservative ordfører og til dels kristeligt folkepartis ordfører – som viste en vilje til at få brudt monopollet.

Ministeren for offentlige arbejder indledte med at sige, at forbuddet mod private sendere er et helt nødvendigt led i sikringen af et retssamfund. Det blev sagt i relation til omtalen af lovforslag nr. L 68, og det viste jo meget godt, hvor langt venstre er kommet ad sin vej mod socialisme: forbud mod private sendere er et helt nødvendigt led i sikringen af et retssamfund.

Ministeren anførte også, at det skulle være teknisk umuligt at tillade andre sendere end Danmarks Radios sendere, så der var selvfølgelig ikke megen opmuntring at hente hos ministeren for dem, der har opfattet venstre som tilhænger af et brud på radiomonopolet. Der var heller ikke megen opmuntring at hente hos ministerens partifælle, der senere havde ordet.

Jeg vil godt spørge ministeren, som jo også har været med til at udarbejde venstres program, som vi fik at se omtrent samtidig med venstres indtræden i regeringen: har venstre helt og definitivt opgivet tanken om et brud med radio- og TV-monopolet? Har man opgivet det helt, synes jeg, man skulle give ren besked om det både til folketinget og til sine vælgere.

Kulturministerens tale – i det omfang jeg fik fat i, hvad det var, ministeren mente – gik nærmest ud på, at ministeren kunne tilslutte sig, hvad hans ministerkollega havde sagt, men jeg fik ikke rigtig nogen vurdering af ministerens holdning til beslutningsforslag nr. B 34; ministeren gik overhovedet ikke ind i en omtale af forslaget. Har ministeren kun et skuldertræk tilovers for dagspressen? Mener ministeren, at dagspressen er totalt uegnet til nyhedsformidling, kulturel formidling, oplysende formidling, underholdningsformidling? Duer denne formidling kun, hvis den styres fra kulturministeriet og styres af politikere?

Venstres ordførers, hr. Johan Philipsens, tale synes jeg var en sørgesang over venstres tidligere så liberale indstilling og tidligere holdning til bruddet på radiomonopolet. Det